

Янкоўскі Антон Юр'евіч

нарадзіўся 29.03.1986г. у в. Енчы Воранаўскага раёна Гродзенскай вобласці. Паэт, член СПБ. Аўтар кніг “Анёл з васільковымі вачыма” (2010) і “Белыя рамонкі” (2012).

Мая Радзіма

Седзячы ля возера, у якім
люструюцца стромкія вежы касцёла,
між іншым падумаш,
што твая Радзіма – гэта месца,
куды цябе цягне сэрцам.

Прысутнічаючы на імшы
або гледзячы на старыя,
аброслыя мохам помнікі, –
узгадаеш продкаў,
якія памерлі за тваю Радзіму.

Прайшоўшы па вуліцах вёскі,
пачуўшы ціхія размовы бабулек
і ўбачыўшы светлыя твары дзяцей, –
адчуеш, што твая Радзіма
яшчэ дыхае навакольным паветрам.

І, нарэшце, прысеўшы ля крыжа,
якім пачынаецца вёска,
і акінуўшы вокам усю яе прыгажосць –
годна вымавіш услых
яе велічнае імя – Нача.

* * *

Гэта мой выбар,
мая надзея і сумленне,
мой абавязак,
мая вера і мой заповіт,
мой лёс ад Бога,
мая ўпэўненасць,
мая рашучасць і адданасць,
маё прадвызначэнне
і маё жыццё,
якое я ахвярую –
Беларусі!

Я за ідэю!

Я за ідэю!
Я за жыццё з надзеяй!
За веру я і за любоў!
За валадарства шчырых слоў!
Я за імкненне свет змяніць!
За тое я – каб жыць!
Я за здзяйсненне мар юнацкіх!
Я за палёты ў снах бязважкіх!
Я за Радзіму! За сваю адданасць
мясцінам, дзе ірвалася
ў свабодзе сэрца жыць,
кахаць, ствараць, маліць
і паўтараць: я веру,
што крочу – за ідэю!!!
З Надзеяй, з Верай па жыцці

я гэты шлях хачу прайсці –
й аддзякаваць сваёй Радзіме,
што ў сэрцы нарадзіла
любоў да матчынага краю –
я верш свой прысвячаю
маёй маленькай

Начы!

І думкі вершы нараджаюць:
я за ідэю –

Начы быць адданым!

Людзі замяняюць паветра
сваёй прысутнасцю –
і здаецца, спыніўся Сусвет:
у цьмянай цішыні
глядзіш, як яна спіць –
прыгожая, шчырая, пяшчотная...
Што яшчэ трэба, каб дыхаць !..
Адно толькі твая прысутнасць...

Ул. Арлову

Мне да мудрасці Вашай далёка,
у свае маладыя гады.
Спасцігаю пачуццямі, зрокам
з Вашых кнігаў выявы-сляды –
і чакаю хвіліны патрэбнай,
як мая сівізна ў валасах
Вашай мудрасцю з твораў нятленных
у маіх адгукнецца радках.

* * *

Мне сёння заўтрашні прысніўся дзень,
але з сабой у сне я не сустрэўся.
На аркушах адлюстраваны цень
мяне ператварыў ў радкі ад вершаў.

Прысніўся мне світанак серады.
Дыск сонца мільгацеў над гарызонтам.
Ўзыходзіў я ўгару, мае сляды
пяром ішлі за мною крокам цвёрдым.

Прысніўся мне рамонкаў акіян,

і вецер уздымаў пялёсткі ў неба.
Мяне не будзе заўтра, – хтось сказаў,
а я ў адно ўсміхнуўся: вершы будуць!

* * *

Мы заўтра ператворымся у птахаў,
расправім крылы па-над вежамі касцёлаў,
зямлю адпусцім і пазбавімся ад страху –
ў дыханне свае мары ператворым.

І будзем мыцца кроплямі аблокаў,
па зорках кіравацца на сваю радзіму.
Мы ператворымся у птахаў не надоўга,
каб ў абыякавасці не загінуць.

Мы заўтра ператворымся у птахаў,
каб чалавекам нарадзіцца ранкам...

* * *

На захадзе сонца Гародня згарае,
вецер дыханнем вусны марозіць –
дарэмна зіма сакавік зневажае,
ці можа гэта наш лёс? Можа...

Прастору дратуюць дзявочыя спевы,
ды сонца ўсё роўна за дрэвы збягае –
мы споўніць жаданні свае не паспеем...
Гародня штовечар ад сонца згарае...

Неба

Красавіцкім світанкам,
лістападаўскім сонейкам,
жнівеньскім захадам,
студзеньскай зоркай –
ніхто не міне свой шлях
да неба.

Неба з пляча наш крыж зніме
і даруе душы супакой –
красавіцкай зоркай,
лістападаўскім захадам,
жнівеньскім сонейкам,
студзеньскім світанкам...

Ніжэй

Прысвячаецца аповесці А.Федарэнка

“Дзікі луг”

Ніхто цябе не ўзгадае,
а абміне на скрыжаванні,
старэеш за закрытай брамай –
канаеш
сярод сырых, ілжывых думак,
пакой – нібыта пастарунак
з’ядае, адзінотай губіць
нутро...
Больш наваколлю не патрэбны,
разгублены, без стрыжня веры,
жывы, ды ўнутры памерлы –
зорку
калядную між хмар шукаеш,
не спадзяешся і не марыш,
а калаўротам паўтараеш:
ніжэй,
штодзень ты падаеш усё ніжэй,
за што жыццё такое у людзей?
ніжэй, ніжэй, ніжэй...

Спазнанне

Каханне памножанае на распач – здрада.
Ці ведае восень, навошта фарбуе лісце?
Ідучы па заснежанай дарозе – рыфмуеш
сваё існаванне з чужым забыццём...
Клеіш размытыя фарбы адносін,
і зіме не хапае на шчокі грыму –
кожны дзень, бы Сусвету спазнанне
на паперы вершаванай прозай...

Фарба – хлуснёю размытая;
вершы – адчаем прасякнуты;
думкі – сумленнем распятыя –
спазнанне Сусвету памылковае...

* * *

Сусвет спыніў свой рух –
мы існуем у двух,
нібы адна душа
па-над зямлёю паднялася,
у пацалунку паядналіся –
і ўвесь Сусвет
спыніў свой бег,

каб ў люстры зор
занатаваць
каханне наша...

Твая прысутнасць

Так мала трэба для кахання –
твая прысутнасць.
Так мала трэба для жыцця –
тваё дыханне.
Так мала трэба для веры –
твая далонь.
Так мала трэба для вечнасці –
тваё каханне!

* * *

Бяжыць дарога стужкай
між вёсак, хутароў,
і праз аўтобуса акно
гляджу на краявіды –
Беларусі.

Шырокія палі, і рэкі
навокал ціхіх цякуць
між збажыны, ільну,
лясы чапляюць неба –
я маюся
за край, дзе нарадзіўся,
дзе бегаў басанож,
з расою сустракаў світанак –
і рэха голасам матулі
спявае песні мне
аб Беларусі!